

η Τεχεράνη θρηνεί χιλιάδες νεκρούς και η Αθήνα τον μακελάρη τους

(Ο αντι-ιμπεριαλισμός σαν το ανάποδο του αντιφασισμού και οτιδήποτε άλλο της προκοπής.)

Ι. Εδώ και δεκαπέντε χρόνια το Ιράν δοκιμάζεται από μεγάλες φοιτητικές και εργατικές κινητοποιήσεις που λαμβάνουν πολύ συχνά πολιτικό χαρακτήρα ενάντια στο ισλαμικό καθεστώς που κυβερνάει τη χώρα δικτατορικά από το 1979. Η μία μετά την άλλη, αυτές οι κινητοποιήσεις καταστέλλονται με τη συνήθη αγριότητα που δείχνουν τα κράτη όταν νιώθουν να χάνουν τον έλεγχο της εξουσίας τους –και λιγάκι παραπάνω. Το 2006, το 2009 και τη διετία 2017-2018 έγιναν οι σημαντικότερες από αυτές τις διαδηλώσεις. Στις διαδηλώσεις του 2009 μονάχα, το ιρανικό κράτος δολοφόνησε σε μια περίοδο 10 μηνών 72 άτομα. Τον περασμένο Νοέμβριο του 2019 έγινε η τελευταία και πιο αιματηρή. Αυτό ήταν που προηγήθηκε του αμερικάνικου χτυπήματος κατά του Κασέμ Σολεϊμάνι και απέκρυψε η εγχώρια όσο και μέρος της διεθνούς αριστεράς. Αλλά πριν φτάσουμε στα γεγονότα των τελευταίων δύο-τριών μηνών, θα πρέπει να πούμε δυο λόγια για την καταγωγή της Ισλαμικής Επανάστασης του 1979.

Τη χρονιά εκείνη, μία διήμερη επανάσταση στο Ιράν που πάτησε πάνω σε μεγάλες μάζες δυσαρεστημένων με το προηγούμενο καθεστώς του Σάχη, ο οποίος υποστηριζόταν από τις Η.Π.Α. και τη Δύση, τον ανέτρεψε και τον έδιωξε από τη χώρα. Για την Ιρανική Επανάσταση το 1979 στην ουσία συμάχησαν ο ιρανικός κλήρος, οι κομμουνιστές, οι φοιτητές και τα εργατικά συμβούλια shoras στα οποία είχαν μεγάλη εκπροσώπηση τόσο οι εργάτες εν γένει όσο και εθνοτικές ομάδες όπως οι Κούρδοι. Η "Επανάσταση" ξέσπασε με την ανταρσία ισλαμιστών στρατιωτικών που πρόσκειντο στον Χομεϊνί και την επίθεση τους σε φιλο-βασιλικές στρατιωτικές δυνάμεις. Ακολούθησαν οδοφράγματα, καταλήψεις αστυνομικών τμημάτων και στρατώνων. Ένα λεηλατημένο εργοστάσιο όπλων συνεισέφερε στον οπλισμό της αντιπολίτευσης και το τέλος του Σάχη στις 11 Φεβρουαρίου του 1979. Κατά τη διάρκεια του πρώτου χρόνου της Επανάστασης, το ισλαμικό κομμάτι της εξέγερσης κατάφερε να πολιορκήσει και να καταλάβει την αμερικάνικη πρεσβεία, διαμαρτυρόμενο για το ρόλο των Αμερικάνων στην υποστήριξη του Σάχη. Η ομηρία των ανθρώπων της αμερικάνικης πρεσβείας κράτησε 444 ολόκληρες μέρες. Εντωμεταξύ, πριν η ομηρία αυτή λήξει, το Ιράκ –που το 1980 υποστηριζόταν από τις Η.Π.Α.– προσπάθησε να εκμεταλλευτεί το χάος στη χώρα, εισβάλλοντας στο Ιράν. Ο πόλεμος Ιράκ-Ιράν κράτησε 8 χρόνια και είχε ένα εκατομμύριο νεκρούς από πλευράς Ιράν και μισό περίπου εκατομμύριο νεκρούς από πλευράς Ιράκ. Με την ευκαιρία της εξωτερικής απειλής, ο ισλαμικός κλήρος που εντωμεταξύ είχε ηγηθεί της Ιρανικής Επανάστασης μέσω της κοινά αποδεκτής φιγούρας του Χομεϊνί, κατάφερε να επιβάλει σειρά θεσμικών μέτρων και στρατιωτικών νόμων που μετέτρεψαν την Επανάσταση σε θρησκευτική δικτατορία. Στις 7 Μαρτίου ο Χομεϊνί επέβαλε στις γυναίκες, έναν από τους σημαντικότερους πυλώνες της Επανάστασης, να αρχίσουν να φοράνε για πρώτη φορά στη χώρα τη μαντίλα. Τον Απρίλιο του 1980 η κυβέρνηση της Ισλαμικής Δημοκρατίας ξεκίνησε την «Πολιτισμική Επανάσταση», κλείνοντας όλα τα σχολεία και τα πανεπιστήμια για τρία χρόνια, και ανοίγοντάς τα πάλι ώστε να παράγουν παιδεία σύμφωνη με το Ισλάμ.

Το Ιράν, το οποίο παραμένει υπό θρησκευτική δικτατορία και στον ίδιο άξονα γεωπολιτικών συμμαχιών έκτοτε (Ρωσία, Κίνα) άρχισε να επανέρχεται το 2000 στην επικαιρότητα λόγω της δηλωμένης του πρόθεσης να φτιάξει δικό του πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας, καθώς και των ευθέων απειλών εκ μέρους του για την καταστροφή του ισραηλινού κράτους. Μεταξύ Η.Π.Α., Ισραήλ και Ιράν μαίνεται ένας συνεχής υπόγειος πόλεμος όλα αυτά τα χρόνια με κλεφτοπόλεμο καρβιτών στη Μεσόγειο και τα Στενά του Τιράν, κυρώσεις, δολοφονίες προσώπων, κατασκοπεία ευρείας κλίμακας (με πληροφοριοδότες και drones), στρατιωτικά χτυπήματα μικρής κλίμακας (π.χ. στις ιρανικές βάσεις της Συρίας), ηλεκτρονικό πόλεμο και πολέμους

δι' αντιπροσώπων (π.χ. την, ιρανικής υποστήριξης, οργάνωση Χεζμπολάχ που ελέγχει τον μισό Λίβανο). Ουσιαστικά το Ιράν από το 1980 και έπειτα χρηματοδοτεί και υποστηρίζει στρατιωτικά τη Χεζμπολάχ του Λιβάνου και τα τελευταία χρόνια προσπαθούσε, μέσω του στρατηγού Κασέμ Σολεϊμάνι, να σταθεροποιήσει τη δημιουργία μιας ακόμα Χεζμπολάχ, στο Ιράκ.

Ο ανώτατος ηγέτης του Ιράν, ο σείχης Νασράλα της Χεζμπολάχ και ο εκλιπών

Από το 2015, επί προεδρίας Ομπάμα, το Ιράν εντάχθηκε σε μια διεθνή συμφωνία παρακολούθησης του πυρηνικού του προγράμματος, υποσχόμενο ότι δεν θα κατασκευάσει πυρηνική βόμβα. Σε διάφορες περιστάσεις –και ενώ ο περισσότερο ή λιγότερο υπόγειος πόλεμος συνεχιζόταν ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ισραήλ και Ιράν– το Ιράν κατηγορήθηκε ότι αθέτησε μέρη της συμφωνίας αυτής και προετοίμαζε πράγματι πυρηνική βόμβα, με κατάληξη η συμφωνία να ακρωτηρευθεί το 2018 με αποχώρηση των Η.Π.Α. Η αποχώρηση των Η.Π.Α. από τη συμφωνία σήμαινε πρακτικά ότι οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να επιβάλλουν και πάλι βαριές οικονομικές και εμπορικές κυρώσεις στο Ιράν. Από μια άποψη, αυτό που συνέβη στις 15 Νοέμβριο 2019 στο Ιράν ήταν αποτέλεσμα των αμερικάνικων κυρώσεων (1.6 εκατομμύρια Ιρανοί έπεσαν κάτω από το όριο της φτώχειας μόνο τον τελευταίο χρόνο), της ανεργίας, του πληθωρισμού και της διαφθοράς του καθεστώτος, σε συνδυασμό με την απύθμενη καταπίεση στην οποία ποντάει ο ανώτατος ηγέτης του Ιράν Καμένεϊ, που διαδέχθηκε τον Χομεϊνί μετά τον θάνατό του. Η κυβέρνηση λέει στον κόσμο πώς να ντύνεται, πώς να σκέφτεται, τι να κάνει, που να πηγαίνει. Αλλά αυτό αρκεί και το *Persepolis* ή μια συζήτηση με έναν Ιρανό μετανάστη στην Ελλάδα για να το καταλάβουμε. Αυτό που είναι λιγότερο γνωστό μάλλον είναι ότι η ιρανική οικονομία έχει πέσει σε ένα αδιέξοδο που πιθανόν να αντιμετωπιστεί με περισσότερη φορολογία. Σαν αποτέλεσμα των αμερικάνικων κυρώσεων, από την άλλη, οι εξαγωγές πετρελαίου του Ιράν έχουν πέσει στο ένα-τέταρτο. Βάσει των πολιτικών τους στόχων, οι Αμερικάνοι φυσικά θα ήταν οι τελευταίοι που θα λυπόταν για αυτή την τρομερή παν-ιρανική εξέγερση του Νοεμβρίου. Ενδεικτικά, ο Mike Pompeo ζήτησε στο τουίτερ του από τους Ιρανούς διαδηλωτές να του στέλνουν βίντεο με τη βία που υφίστανται από το ιρανικό κράτος.

Τι συνέβη, λοιπόν, στις 15 με 20 Νοεμβρίου του 2019; Τα μεσάνυχτα της 15ης Νοεμβρίου η κυβέρνηση πέρασε απροειδοποίητα μια αύξηση της τάξης σχεδόν του 150-300% στα καύσιμα. Αυτός ήταν ο διόλου ευκαταφρόνητος σπινθήρας των πρώτων διαδηλώσεων που γρήγορα απέκτησαν πολιτικό περιεχόμενο με τραγουδιστά συνθήματα τύπου «Θάνατο στον δικτάτορα. Ώρα να φύγεις!» Οι τιμές των καυσίμων επηρέαζαν αλυσιδωτά τα πάντα: την τιμή του ψωμιού, των πλέον βασικών αγαθών (κρέας, γαλακτοκομικά) των οποίων αυξάνονταν τα κόστη μεταφοράς, τους ντελιβεράδες, τους ταχυδρόμους, τους οδηγούς Uber και όσους χρησιμοποιούν μηχανάκια ή αυτοκίνητα για το επάγγελμά τους κ.ο.κ., ακόμα και τα ενοίκια. Δεδομένου ότι οι χώρες που παράγουν πετρέλαιο έχουν φθηνότερα καύσιμα για τους πολίτες τους, το ότι οι τιμές ανέβηκαν τόσο, έκαναν τους Ιρανούς να χάσουν το μοναδικό προνόμιο που είχαν: εύκολη πρόσβαση δηλαδή στα ατομικά μέσα δουλειάς αλλά και μεταφοράς. Το αμάξι και το μηχανάκι στο Ιράν, πέραν όλων των άλλων, μπορεί να σε μεταφέρει σε κάποια απόμερη περιοχή στην οποία να βάλεις τη μουσική που γουστάρεις στην ένταση που γουστάρεις, χωρίς να ανησυχείς ότι θα προκαλέσεις την προσοχή των *Φρουρών της Επανάστασης* που θα θελήσουν να σε τραβήξουν στο τμήμα.

Επειδή το θέμα των καυσίμων είναι βέβαια τόσο καθολικό και επειδή το καθεστώς των μουλάδων είναι τέτοιο που είναι, στην εξέγερση του Νοέμβρη συμμετείχαν σχεδόν οι πάντες: εργάτες, φοιτητές, μικροαστοί και μεσαία τάξη κ.λ.π. Φυσικά αυτοί των οποίων η θέση χειροτέρευε με το μέτρο της αύξησης της τιμής των καυσίμων ήταν οι φτωχότεροι. Όπως ήταν αναμενόμενο, το καθεστώς της Τεχεράνης δεν απάντησε με λουλούδια απέναντι σε αυτούς της διαδηλωτές. Μηχανές μπάτσων ορμήσανε μέσα στο πλήθος και τα αντίστοιχα MAT έβγαλαν τα κλομπ. Σε άλλες περιπτώσεις, όλο και πιο πολλές, καθώς περνούσαν οι μέρες, η αστυνομία άνοιξε πυρ, δηλαδή εφάρμοσε τις απειλές των *Φρουρών της Επανάστασης*, του επίλεκτου σώματος της Ισλαμικής Επανάστασης που κατέχει το 60% του ιρανακού πλούτου πηγών και επιχειρήσεων και, ταυτόχρονα, συνιστά ένα σώμα στρατιωτικών επιχειρήσεων τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και το εξωτερικό. Να σημειωθεί ότι οι *Φρουροί* αριθμούν 125.000 άτομα σε έναν πληθυσμό περίπου 83 εκατομμυρίων κατοίκων και οι επιχειρήσεις τους δεν φορολογούνται με βάση διαταγή του ανώτατου ηγέτη. Έτσι σχηματίζουν μια αστική-στρατιωτική ελίτ στην υπηρεσία του Καμένεϊ. Οι πυροβολισμοί στο ψαχνό άρχισαν να πέφτουν, αμέσως μόλις το καθεστώς έριξε το ίντερνετ και τις τηλεπικοινωνίες σε ένα μεγάλο κομμάτι της χώρας –και ενώ παράλληλα οι μουσικές υπηρεσίες έστειλαν σε χιλιάδες κινητά το μήνυμα «ξέρουμε ποιος είσαι». Αφού, λοιπόν, «έσβησαν τα φώτα», για να μην μπορούν να βγουν πληροφορίες έξω από τη χώρα, ξεκίνησε το μακελειό. Όσο οι νεκροί διαδηλωτές αυξάνονταν και στοιβάζονταν σε σωρούς στους δρόμους, η αστυνομία προχωρούσε

σε κατάσχεση των πτωμάτων για να μην οξυνθεί η κατάσταση με τις διαδηλώσεις. Στους συγγενείς δεν επιτράπηκε να κάνουν κηδείες ούτε μνημόσυνα, ακόμα και 40 μέρες μετά. Κάποιοι που επιχειρήσαν να κάνουν, συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν. Κάποιοι τραυματίες των διαδηλώσεων συλλαμβάνονταν από μυστικούς αστυνομικούς που κατέφθαναν με ασθενοφόρα. Έπειτα βασανίζονταν κατά εκατοντάδες στις υπερ-φορτωμένες φυλακές ανηλικών. Ανήλικοι κάτω των 15 ετών υπέστησαν σκληρά βασανιστήρια, σύμφωνα με καταγγελία της Διεθνούς Αμνηστίας.

Οι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο της Τεχεράνης φώναζαν «Ούτε για τη Γάζα, ούτε για το Λίβανο, τη ζωή μου θυσιάζω για το Ιράν!» και οι διαδηλωτές με την ετερογένειά τους φώναζαν μεταξύ άλλων «Τα καύσιμα ανεβαίνουν και οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι», «Στο διάολο ο κλήρος», «Σάχη του Ιράν, γύρνα στο Ιράν», «Αδέρφια μας στρατιώτες γιατί σκοτώνετε τους αδερφούς σας;», «Θάνατος στην Ισλαμική Δημοκρατία», «Τα λεφτά από το πετρέλαιο χάθηκαν, τα ξόδεψαν όλα στην Παλαιστίνη», «Ο Ανώτατος Ηγέτης ζει σαν θεός και εμείς σαν ζητιάνοι», «Δεν έχουμε λεφτά ούτε καύσιμα, στο διάολο η Παλαιστίνη». Πολλά από τα συνθήματα όπως είναι εμφανές εξέφραζαν δυσαρέσκεια για το ξόδεμα χρημάτων για συγκρούσεις στη Γάζα, τη Συρία, το Λίβανο και την Υεμένη. Οι διαδηλωτές από τις εργατογειτονιές χρησιμοποιούσαν καρφιά μπηγμένα μέσα σε καπάκια μπουκαλιών, για να σκάσουν τα λάστιχα των μηχανών και των αυτοκινήτων των μπάτσων. Κάποιες δολοφονίες διαδηλωτών προκαλούσαν το ολοσχερές κάψιμο αστυνομικών τμημάτων.

Στην εργατούπολη της Mahshahr, όπου πλειοψηφούν οι Άραβες, η κυβέρνηση κατέβαλε εναντίον των διαδηλωτών άρματα μάχης και βαριά πυροβόλα. Περίπου 40 με 100 διαδηλωτές που απάντησαν με πυροβολισμούς στην εισβολή αυτή, περικυκλώθηκαν και γαζώθηκαν. Στις μάχες της Mahshahr σκοτώθηκε ένας υψηλόβαθμος διοικητής των *Φρουρών της Επανάστασης* και 130 συνολικά κάτοικοι της πόλης. Οι εκτελέσεις, βέβαια, δεν έλειψαν και αλλού. Οι μπάτσοι μετά τις διαδηλώσεις πήγαιναν πόρτα-πόρτα για να συλλάβουν τις γυναίκες που μαγειρεύουν για τους διαδηλωτές, δημιουργώντας ασφυκτικές ζώνες ασφαλείας στις πόλεις και οι φοιτητές απαγόνησαν στις πανεπιστημιούπολεις, ενώ πολλοί άνθρωποι αναζητούν ακόμα και σήμερα παράνομους τρόπους διαφυγής από τη χώρα. Το σύνολο των διαδηλωτών σύμφωνα με ανακοινώσεις της κυβέρνησης ήταν «αλήτες και πράκτορες» από τις Η.Π.Α., τη Σαουδική Αραβία και, βέβαια, το Ισραήλ. Στις 20 Νοεμβρίου ο Πρόεδρος του Ιράν Χασάν Ρουχανί ανακήρυξε την οριστική νίκη κατά του εχθρού. Ο Abolfazl Bahrampour, επιφανής μελετητής του Κορανίου, δήλωσε στην κρατική τηλεόραση πως οι συλληφθέντες δεν αξίζουν κανονικής εκτέλεσης αλλά θα έπρεπε να βασανιστούν μέχρι θανάτου, διά διαμελισμού των δεξιών τους χεριών και των αριστερών τους ποδιών.

Όλα τα παραπάνω μεταφράζονται με αριθμούς ως εξής: από τις 15 ως τις 20 Νοέμβρη του 2019 έλαβαν χώρα διαδηλώσεις σε πάνω από 100 πόλεις του Ιράν (δηλαδή στο 70% της ιρανικής επαρχίας) και υπήρξαν, σύμφωνα με υπολογισμούς, 1.500 διαδηλωτές νεκροί (μεταξύ των οποίων 400 γυναίκες και 17 έφηβοι), 4.800 τραυματίες, 7.000 συλλήψεις, περίπου 1.100 κατεστραμμένες μηχανές, 731 κατεστραμμένες τράπεζες (συμπεριλαμβανομένης της Κεντρικής Τράπεζας του Ιράν), 307 οχήματα, 183 οχήματα της αστυνομίας, 140 λαμπαδιασμένα κυβερνητικά κτίρια, 70 κατεστραμμένα βενζινάδικα, 34 ασθενοφόρα, εννιά ισλαμικά κέντρα, εκατοντάδες κατεστραμμένα αντι-αμερικάνικα μπάνερ υπέρ του Χαμείνι και τρεις μπάτσοι νεκροί. Ακόμη, 50 στρατιωτικά κτίρια δέχθηκαν επίθεση. Τα στοιχεία αυτά μπορούν να βρεθούν πια μέσα από ένα απλό google search, συνοδευόμενα από πλούσιο οπτικοακουστικό υλικό.

Στις 3 Ιανουαρίου ένα αμερικανικό drone χτύπησε το Ιράκ και σκότωσε μια κουστωδία Ιρανών караβανάδων και ανάμεσά τους τον Ιρανό στρατηγό Qassem Soleimani, υπεύθυνο για το χτύπημα της στρατιωτικής δομής του Ιράν εκτός της χώρας. Λίγες μέρες πριν το χτύπημα για το οποίο το Ιράν ορκίστηκε εκδίκηση «δίχως έλεος» (sic), φιλο-Ιρανοί διαδηλωτές πολιορκήσαν για λίγες μέρες την πρεσβεία των Η.Π.Α. στο Ιράκ, ξυπνώντας μνήμες του 1979. Στην κρατική φιέστα που έστησε το Ιράν για την κηδεία του Soleimani στην Τεχεράνη ποδοπατήθηκαν 40 άτομα και τραυματίστηκαν άλλα 200. Το Ιράν χτύπησε αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις χωρίς να αναφερθούν τραυματίες ή νεκροί. Ταυτόχρονα, χτύπησε κατά λάθος ένα ουκρανικό επιβατικό αεροπλάνο με πύραυλο σκοτώνοντας τους 180 περίπου επιβάτες, πολλοί εκ των οποίων ήταν Ιρανοί και αρκετοί ακόμα Καναδοί. Νέες διαδηλώσεις έλαβαν χώρα στο Ιράν, με τους διαδηλωτές να φωνάζουν «Μας λένε ψέματα ότι εχθρός μας είναι η Αμερική, ο εχθρός μας είναι εδώ», ένα σύνθημα που δεν φωνάζανε ποτέ μεγάλες μάζες ανθρώπων στην Ελλάδα και το οποίο δείχνει την ποιότητα του ιρανικού αντι-πολεμικού κινήματος, την αξιοπρέπεια του ιρανικού εσωτερικού εχθρού. Το ιρανικό κράτος συνέλαβε σε μια από τις διαδηλώσεις αυτές τον Βρετανό πρέσβη για υποκίνηση των διαδηλώσεων. Στην Ελλάδα και αλλού κάποιοι συζητούσαν σοβαρά (;) για κάποιον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο που θα ξεκινούσε (υπονοούσαν) από τις απαντήσεις του Ιράν στις Η.Π.Α. Προφανώς, όσοι τα έλεγαν αυτά δεν γνώριζαν τον χριστό τους για το τι συνέβη εκεί το Νοέμβριο του 2019 και σε τι κακά χάλια βρίσκεται τόσο η εθνική ομοιογένεια στο Ιράν όσο και η οικονομία.

II. Ενώ όλα αυτά εκτυλίσσονταν το Νοέμβριο του '19 στο Ιράν, η προσοχή της ελληνικής αριστεράς ήταν αποκλειστικά στραμμένη στην εξέγερση στη Χιλή και στην επέτειο του Πολυτεχνείου (σικ), ενώ όσο ασχολήθηκε με κάτι σε σχέση με το Ιράν αυτή η αριστερά, το έκανε μέσα από ένα πολύ συγκεκριμένο φίλτρο ανάγνωσης των γεγονότων, δηλαδή το «τι-είχες-γιάννη-τι-είχα-πάντα» φίλτρο του αντι-ιμπεριαλισμού και του αντιαμερικανισμού, αγνοώντας τους χιλιάδες Ιρανούς νεκρούς. Διάφοροι αριστεροί δημοσιογράφοι που έκαναν τη χάρη στους Ιρανούς να αναφερθούν στη μεγάλη εξέγερση του Νοέμβρη, επικεντρώθηκαν στις... ΗΠΑ αποδίδοντάς τους εξολοκλήρου την ευθύνη για την εξέγερση και αναφέρθηκαν σε αυτήν με ασάφειες τόσο σε σχέση με τον αριθμό των θυμάτων όσο και την καταστολή. Σε ένα άρθρο στο *Press Project* στις 30 Νοέμβρη, [1] η οποία ενημέρωση για την κρατική βία απέναντι στους Ιρανούς διαδηλωτές χαρακτηρίζεται ως φιλο-αμερικανική δυτική προπαγάνδα: επίσης το άρθρο μας ενημερώνει ότι στις συγκρούσεις στο Ιράν «ένας ανεπιβεβαίωτος αριθμός ανθρώπων σκοτώθηκε, και υπήρξαν θύματα και από τις δύο πλευρές» υπονοώντας ότι η βία σύγκρουση μεταξύ ενός κράτους και των διαδηλωτών μπορεί και να θεωρηθεί μία ισότιμη αναμέτρηση (;). Στο ίδιο άρθρο μάλιστα ξεπλύνεται ξεκάθαρα η όποια βία από το κράτος του Ιράν ως απαραίτητη για την επιβολή της τάξης και πλήρως νομιμοποιημένη από τον ιρανικό «λαό». Τα γεγονότα του Νοέμβρη κατά τα άλλα αντιμετωπίστηκαν από τον ντόπιο αριστερό Τύπο με σιωπή και εκκωφαντικές ελλείψεις, υποτιμώντας την αντίσταση ενός μεγάλου κομματιού του πληθυσμού ως απλές ταραχές ή στην καλύτερη κρίνοντας τις ως υποκινούμενες από τις ΗΠΑ.

Το ενδιαφέρον για την πληροφόρηση αλλάζει βέβαια εντελώς, μετά την δολοφονία του Soleimani στις 3 Γενάρη. Από εκείνο το σημείο και έπειτα παρακολουθούμε έναν οριακά δακρύβρεχτο καταϊγισμό άρθρων από αριστερά ΜΜΕ, για τον θάνατο του Ιρανού στρατιωτικού ηγέτη που οργάνωνε τις ιρανικές στρατιωτικές δραστηριότητες σε Αφγανιστάν, Ιράκ, Συρία, Λίβανο και Παλαιστίνη αλλά και τρομοκρατικές ενέργειες εναντίον Εβραίων από την Αργεντινή μέχρι τη Βουλγαρία, ηρωοποιώντας τον ίδιο αλλά και ένα κομμάτι των Ιρανών που τον υποστήριζαν –και όλα αυτά πάντα εμποτισμένα με μπόλικο αντιαμερικανισμό. [2] Στα αριστερά ΜΜΕ είδαμε να φιγουράρουν φράσεις τύπου «Αυτή τη φορά, σι' αλήθεια, Κάτω η Αμερική!», να ασκείται κάποιος είδους "πίεση" σε "εμάς τους Ευρωπαίους" να μη στηρίξουμε τον «τρελό» Τραμπ, [3] μέχρι και φιλο-ιρανικά άρθρα τα οποία εκθειάζουν το Ιράν ως "τη γη του παραδείσου" και τουριστικό θέρετρο, όλα αυτά μέσα από αναφορές και συνδέσεις με την αρχαία Ελλάδα και τις σχέσεις των δύο λαών... [4] Φυσικά, τον αγωνιστικό τόνο έδωσαν τόσο με ανακοινώσεις που εξέδωσαν για το συμβάν, καταδικάζοντας την δολοφονία [5] όσο και με καλέσματα για την αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική συγκέντρωση που ακολούθησε στις 11 Ιανουαρίου στο Σύνταγμα σχεδόν όλες οι οργανώσεις της Αριστεράς. Στο δικό του κάλεσμα, το *KEEPΦΑ* λέει, για παράδειγμα, ότι η ελπίδα «βρίσκεται στους αγώνες των ξεσπικωμένων εργατών και των λαών στο Ιράν» [6] αλλά βέβαια η μόνη ανακοίνωση που έβγαλε για αυτούς ήταν όταν σκοτώθηκε ο μακελάρης τους. Και γαμώ-την-εργατική-αλληλεγγύη-των-λαών σα να λέμε!

Η *ΟΚΔΕ-Σπάρτακος*, που έβγαλε το αρχικό κάλεσμα για την πορεία στο Σύνταγμα, έγραψε μεταξύ άλλων και ένα κείμενο που υπέγραψαν οι Νίκος και Μάνος Σκούφογλου με τον τίτλο "Όχι στον Πόλεμο των ΗΠΑ στο Ιράν και το Ιράκ": «Αν τον Σολείμανι τον είχε βγάλει από τη μέση το κίνημα των μαζών, πραγματικά θα πανηγυρίζαμε. Αλλά η αλήθεια είναι ότι τον εκτέλεσε ο πιο ισχυρός

αντιδραστικός μιλιταριστικός παράγοντας του πλανήτη, ο στρατός των ΗΠΑ». Έτσι μαθαίνουμε ότι κανείς δεν μπορεί να χαιρέται που γόφωσε ένας φονιάς που σκότωνε Ιρανούς αντι-καθεστωτικούς, Εβραίους και ένα κάρο κόσμο σε όλο τον πλανήτη, γιατί απλώς τον σκότωσαν άλλοι φονιάδες οι οποίοι μάλιστα ανήκουν στον «πιο ισχυρό αντιδραστικό μιλιταριστικό παράγοντα του πλανήτη». Η σημαντικότερη λέξη στην παραπάνω πρόταση είναι βέβαια το «πιο». Άρα έχει νόημα, μας λέει η *ΟΚΔΕ*, να επιλέξουμε –έστω ντροπαλά– μεταξύ δύο φονιάδων γιατί εξάλλου όπως λένε παρακάτω πολλές φορές «η παρουσία των δυνάμεων του Ιράν στο Ιράκ, τη Συρία και τον Λίβανο είναι **περιφερειακές** ιμπεριαλιστικές δραστηριότητες» (η έμφαση δική μας), και άρα ήσσονος σημασίας. Έτσι, νουθετούν τους Ιρανούς αναρχικούς και κομμουνιστές που έσπευσαν να βγάλουν πανηγυρικές ανακοινώσεις για τον θάνατο του αρχι-σφαγέα, λέγοντάς τους πως εντάξει είναι ανόητο να πανηγυρίζουν γιατί το Ιράν είναι «λιγότερο» κακό και «περιφερειακό» ιμπεριαλιστικό. Το θράσος της *ΟΚΔΕ Σπάρτακος* που κάλεσε σε «Διεθνιστική Αντιφασιστική Συγκέντρωση» –βλέπε ενάντια στις ΗΠΑ- την 1η Φλεβάρη του 2020, απογυμνώνεται αν λογαριάσουμε ότι για τη μεγάλη εξέγερση των Ιρανών τον περασμένο Νοέμβρη του 2019 και τη σφοδρή απάντησή του καθεστώτος, δεν έγραψε ούτε μία γραμμή. Τόσο διεθνιστική και τόσο αντιφασιστική!

Ελάχιστα διαφορετικό στην αντιμετώπιση των πραγμάτων ήταν το blog *Sarajevo*, που έχει λάβει χαρακτήρα καφενείου-των-φιλάθλων για όσους δεν ξέρουν να διαβάζουν αγγλικές εφημερίδες για θέματα ΥΠΕΞ. Το *Sarajevo* αισθάνθηκε την υποχρέωση να πει δυο λόγια για την ιρανική εξέγερση σε αναρτήσεις του στις 18, 19 και 27 Νοεμβρίου, έστω και αν οι αναφορές ήταν ελάχιστες και ασαφείς, μην προσφέροντας καμία αληθινή απεικόνιση γύρω από τους αριθμούς των νεκρών και το μέγεθος της καταστολής του ιρανικού κράτους, αναπαράγοντας στην καλύτερη τα στοιχεία της καθεστωτικής προπαγάνδας των μουλάδων. Το ξέπλυμα της δικτατορίας του Ιράν επαναλήφθηκε μετά από δύο μήνες και πιο άμεσα, στις 12 Γενάρη, αναπαράγοντας και δικαιώνοντας την ιρανική πρεσβεία (!) στην Αθήνα. «Η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν έχει δηλώσει ξεκάθαρα ότι σε περίπτωση επιβολής πολέμου κατά της χώρας από την Αμερική, η διάθεση βάσεων από οποιαδήποτε χώρα στον αμερικανικό εισβολέα θα θεωρηθεί εχθρική ενέργεια και το Ιράν διατηρεί το δικαίωμα να απαντήσει με σαφή και αποφασιστικό τρόπο.»

Σωστά τα λέει το γραφείο τύπου της ιρανικής πρεσβείας» (η έμφαση δική μας): οι αμερικανικές βάσεις στην Ελλάδα και οπουδήποτε αλλού είναι μέρος των επιθετικών / πολεμικών ενεργειών της Ουάσινγκτον, και όχι «κάτι άλλο». Στις 8 Γενάρη με προηγούμενη ανάρτηση είχαν γραφτεί και τα εξής ξεπλυματικά για το ιρανικό καθεστώς και τον εθνικισμό του: «Τι είναι, όμως, εκείνο που στηρίζει αυτό το καθεστώς; Οι εξωτερικές (αμερικανικές κατά κύριο λόγο, και απ' τις αρχές του 2000 αποκλειστικά) απειλές! Όταν οποιοδήποτε καθεστώς μπορεί να επικαλεστεί, κι ακόμα περισσότερο να αποδείξει, «εθνικές απειλές», τότε είναι βέβαιο ότι ενισχύονται άμεσα και έμμεσα τα πιο συντηρητικά στοιχεία (κοινωνικά, πολιτικά, θεσμικά) αυτού του καθεστώτος! **Η ιαχή «το έθνος κινδυνεύει» στα μέρη μας είναι φάρσα. Στο Ιράν όμως είναι πέρα για πέρα αλήθεια.»** (η έμφαση δική μας).

Τέλος, σε μια αλήστου μνήμης ανάρτηση τον Ιανουάριο του 2020 με τίτλο «ο εχθρός είναι εδώ!» (πολύς διεθνισμός έχει πέσει) επιλέγει να νουθετήσει, παρόμοια με τους ΟΚΔίτες, τους Ιρανούς εξεγερμένους που ξαναβγήκαν στους δρόμους γράφοντας: «Οι αιτίες των διαμαρτυριών (στο Ιράν) ήταν – στην πλειονότητά τους – σωστές. Η αφορμή ήταν λάθος: η κατάρριψη ενός πολιτικού αεροπλάνου και η δολοφονία των 175 επιβατών του είναι φρικτή» αλλά δεν είναι εκείνο το γεγονός που θα μπορούσε να γίνει καταλύτης της εναντίωσης σ' ένα αυταρχικό καθεστώς. Μάλλον το αντίθετο... Το σύνθημα «ο εχθρός είναι

εδώ» είναι πέρα για πέρα σωστό. Αλλά το υπονοούμενο ότι «ο φίλος είναι εκεί» (στην αμερική) είναι όχι απλά λάθος. Είναι **δουλοπρεπές**. [...] Όχι μόνο φαίνεται ότι δεν έχουν καμμία εμπειρία σοβαρής οργάνωσης φαίνεται, επίσης, να την θεωρούν ασήμαντη μπροστά στο δίκιο του πετάγματος του «ελατηρίου», και κυρίως, μπροστά στην αυταρέσκεια του «πλήθους». Αν έχουν κάτι κοινό όλες αυτές οι εξεγέρσεις είναι ότι είναι **επικίνδυνα μεταμοντέρνες...**» (η έμφαση δική μας). Δηλαδή οι Ιρανοί εξεγερμένοι με τους εκατοντάδες νεκρούς έχουν να ακούσουν και την κριτική του υπερ-ριζοσπαστικού *Sarajevu* πως είναι επικίνδυνα μεταμοντέρνοι, δουλοπρεπείς και ασόβαροι στα οργανωτικά. Οποίος διεθνισμός και πάλι!

Στο προηγούμενο τεύχος του 0151 [«Από τον αντι-ιμπεριαλισμό στην εξωτερική πολιτική ένα τσιγάρο δρόμος (το B.D.S. σαν παράδειγμα)», #18, Νοέμβριος 2019] ξεκινήσαμε να αναφερόμαστε σε προβλήματα της αντι-ιμπεριαλιστικής ανάλυσης με αφορμή το κίνημα B.D.S., αναδεικνύοντας το πόσο παράλληλες τροχιές διαγράφουν ο αριστερός αντι-ιμπεριαλισμός και ο δια-κρατικός ανταγωνισμός, αφού ο πρώτος αποτελεί ουσιαστικά ένα επιπλέον επιχείρημα για τον δεύτερο. Τη λογική ακριβώς του «λιγότερο κακού» την είδαμε να αναλύεται και σε εκείνο το κείμενο. Όμως, εδώ εστιάσαμε σε μια άλλη εξίσου επικίνδυνη κατεύθυνση που παίρνει η αντι-ιμπεριαλιστική θέση. Το πρόβλημα με το να παίρνει κανείς θέση στους δια-κρατικούς ανταγωνισμούς είναι ότι έχει πραγματικό αντίκρισμα στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Όσο και αν η ελληνική αριστερά βερμπαλίζει έναν δήθεν εργατικό, διεθνιστικό και αντιπολεμικό λόγο, αυτό που στην ουσία βλέπουμε είναι η μονόπλευρη, περισσότερο ή λιγότερο ντροπαλή, υπεράσπιση των εθνικιστών πολέμαρχων που σκοτώνουν Ιρανοί εργάτες και άλλους. Αυτό φαίνεται καθαρά από το ότι η ελληνική αριστερά δεν θρηνεί και εκδικείται για τους θανάτους των τελευταίων, αλλά για τον θάνατο του καραβανά που τους καθάρισε! Για τον καραβανά έβγαλε τις ανακοινώσεις της, έκανε τα καλέσματά της και τις πορείες της. Μολονότι είναι πολύ ενδιαφέρον το ότι η ελληνική αριστερά την έχει δει «παίκτης» στην εγχώρια ή ακόμα και στην παγκόσμια σκακιέρα, ταυτιζόμενη με τον α' (κεντρικό) ή τον β' (περιφερειακό) κύκλο του ντόπιου ΥΠ.ΕΞ., η αλήθεια είναι ότι είναι δικαίωμά της να στηρίζει «περιφερειακούς» ιμπεριαλισμούς, να θρηνεί για χασάπηδες και να μην της καίγεται καρφί για εκατοντάδες ή και χιλιάδες αθώους νεκρούς «λάθος» καταγωγής (από αυτούς που δεν φοράνε φωτοστέφανα). Αλλά ακόμα κι αν γουστάρουν κάποιοι να πουλάνε «περιφερειακούς» φασίστες ως «την επιτομή της αντίστασης και της αλληλεγγύης», εμείς συνεχίζουμε να αναρωτιόμαστε: ο αντιφασισμός και τα αντιπολεμικά προτάγματα τι φτάνει τα καπμένα;

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Λαμπρινή Θωμά, "Είναι επανάσταση όσα συνέβησαν στο Ιράν;", *the-pressproject*, 30.11.2019.

[2] Βλ. "Ξεχulίζει η οργή μετά τη δολοφονία Σουλεϊμάνι", *efsyn.gr*, 04.01.2020, Σκλήρης Διονύσιος, "Η.Π.Α.- Ιράν: Καταδικασμένοι να αναμετρηθούν χωρίς να το θέλουν;", *the-pressproject*, 11.01.2020, "Ένωσε τους Ιρανοί ο θάνατος Σουλεϊμάνι", *tvxs.gr* [DW], 08.08.2020, Γιώργος Ρήγας, "Δολοφονία Σουλεϊμάνι: Σκοτώνοντας τον Στρατηγό χωρίς Στρατηγική", *the-pressproject.gr*, 04.01.2020, "Ο επικίνδυνος κύριος Τραμπ", *tvxs.gr*, 04.01.2020, Λαμπρινή Θωμά, "Το Ιράν μετά το διάγγελμα Τραμπ", *the-pressproject.gr*, 09.01.2020.

[3] Λαμπρινή Θωμά, "Αυτή τη φορά στ' αλήθεια Κάτω η Αμερική!", *the-pressproject.gr*, 07.01.2020.

[4] Λαμπρινή Θωμά, «Δεκαεπτά μέρες στο Ιράν», *the-pressproject.gr*, μέρος α' και β' στις 18-19.01.2020.

[5] Βλ. ΣΥΡΙΖΑ, "Επικίνδυνη ενέργεια η εκτέλεση του Σουλεϊμάνι", 03.01.2020, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, "Κάτω τα χέρια από το Ιράν! Κρατική Τρομοκρατία των ΗΠΑ η Δολοφονία Σουλεϊμάνι", 04.01.2020, ΟΚΔΕ, "Ιμπεριαλιστική Δολοφονία Σουλεϊμάνι από τις ΗΠΑ. Η Μέση Ανατολή σε Κόκκινο Συναγερμό", 08.01.2020.

[6] "Αντιπολεμικό συλλαλητήριο, Σάββατο 11 Γενάρη, Σύνταγμα 2μ", *ΚΕΕΡΦΑ*, 08.01.2020.

ευχαριστούμε τον Γιάννη για τη συνδρομή του στο κείμενο αυτό

